

ΚΕ.ΜΕ.ΤΕ.

KENTRO MEΛETΩN KAI TEKMHPIΩΣHΣ THΣ OΛME

CENTRE FOR RESEARCH AND DOCUMENTATION OF OLME

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

8 Μάρτη: ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η 8^η Μάρτη δεν είναι μια τυπική, πανηγυρική επέτειος σαν αυτές που κατακλύζουν το ημερολόγιο. Έχει καταγραφεί στη συλλογική συνείδηση ως μια λαμπρή σελίδα στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, καθώς είναι μέρα μνήμης και τιμής των αγώνων των γυναικών, για κοινωνικά και εργασιακά δικαιώματα, για ισότητα με τους άντρες καθώς και για ειρήνη και κοινωνική δικαιοσύνη, μέρα αποτίμησης των κατακτήσεων και αφετηρία νέων αγώνων ενάντια στην εκμετάλλευση και στις διακρίσεις του φύλου.

Η διπλή καταπίεση της γυναίκας, λόγω κοινωνικής τάξης και λόγω φύλου, είναι μια από τις αρχαιότερες μορφές καταπίεσης, που ξεκινά με τη διάλυση των πρωτόγονων φυλετικών κοινωνιών.

Σήμερα, δεν μπορούμε να ξεχνάμε την καταπίεση, που φτάνει μέχρι και τα όρια της φυσικής βίας, που υφίστανται εκατομμύρια γυναικών και κοριτσιών σε όλο τον κόσμο, που στερούνται βασικά ανθρώπινα δικαιώματα, από την ελευθερία της αυτοδιάθεσης του σώματος και της ζωής μέχρι τη στέρηση της εκπαίδευσης, της μόρφωσης, της φροντίδας για τη μητρότητα και την υγεία, τη σκληρή εργασία που δεν ανταμείβεται, την ανέχεια, τη φτώχεια, τον πόλεμο.

Διανύουμε τον τρίτο χρόνο των μνημονιακών πολιτικών και οι καταστροφικές τους συνέπειες για την κοινωνία και την οικονομία είναι τεράστιες.

Οι άνεργοι έχουν ξεπεράσει το 1.500.000 και ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, περίπου 3.000.000, βρίσκονται κάτω από τα όρια της φτώχειας. Η πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων και της σημερινής, τρικομματικής κυβέρνησης, ιδιαίτερα μετά την ψήφιση του 3ου μνημονίου, είναι καταστροφική για την κοινωνία αλλά και για την οικονομία, και οι προοπτικές είναι ακόμη χειρότερες. Ήδη εκτιμούν ότι η ανεργία θα φτάσει και θα ξεπεράσει το 30%, και η ύφεση θα αυξηθεί ακόμη περισσότερο.

Οι κατακτήσεις των προηγούμενων χρόνων, που έδωσαν τη δυνατότητα στη γυναίκα να έχει τα ίδια προσόντα με τους άντρες και να διεκδικεί δυναμικά ισότητα στην επαγγελματική και κοινωνική ζωή, ανατρέπονται κάτω από το βάρος των πολιτικών των μνημονίων που εφαρμόζονται.

Οι γυναίκες, παρά τις ικανότητες τους, βιώνουν την εξαθλίωση και την περιθωριοποίηση, αφού και η ίδια η έννοια της ισότητας αποτελεί πλέον κενό γράμμα σε μια κοινωνία που αντιμετωπίζει ανθρωπιστική κρίση.

Η ανεργία των γυναικών έχει φτάσει ήδη το 28,9% με βάση τα στοιχεία του Δεκεμβρίου του 2012 (το αντίστοιχο περσινό ήταν 21%), η ανεργία στις νέες γυναίκες έφτασε το 65,24%, ενώ στους νέους άντρες το 48,9% και συνολικά στους νέους το 56,6%.

Οι γυναίκες έχουν την πρωτιά και στις απολύσεις. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, μία στις τρεις γυναίκες άνω των 65 ετών και μία στις τέσσερις στις ηλικίες 16 - 24 ετών βρίσκονται κάτω από τα όρια της φτώχειας, ενώ μία στις πέντε γυναίκες είναι μακροχρόνια άνεργη. Ο φόβος της απόλυσης κάνει τις εργαζόμενες πιο ευάλωτες σε πιέσεις για εργασία εκτός

ωραρίου, για απλήρωτες υπερωρίες και πλήθος άλλων παρανομιών από τη μεριά των εργοδοτών.

Οι μισθοί στο Δημόσιο έχουν μειωθεί κατά 50% περίπου, οι συντάξεις μειώνονται συνεχώς και προβλέπεται να μετατραπούν σε προνοιακά επιδόματα.

Οι προσλήψεις στο δημόσιο τομέα έχουν παγώσει, συμπεριλαμβανομένων των τομέων της υγείας και της εκπαίδευσης, στους οποίους κυριαρχούν οι γυναίκες. Αυτό σημαίνει αύξηση της ανεργίας αλλά και του αριθμού των γυναικών χωρίς επαρκή κοινωνική προστασία.

Τα δύο τελευταία χρόνια χιλιάδες εργαζόμενες γυναίκες που έχουν εξασφαλίσει τις ελάχιστες προϋποθέσεις συνταξιοδότησης ακολουθούν το δρόμο της σύνταξης, κάτω από την πίεση των νέων συνθηκών, προκειμένου να προστατέψουν τον εαυτό τους από την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και την εργασιακή εφεδρεία.

Χιλιάδες εργαζόμενοι στο Δημόσιο, άντρες και γυναίκες, αντιμετωπίζουν άμεσα τον εφιάλτη της ανεργίας. Νοσοκομεία, σχολεία, παιδικό σταθμό, κέντρα δημιουργικής απασχόλησης παιδιών και φροντίδας ηλικιωμένων, προγράμματα «Βοήθειας στο Σπίτι» υποβαθμίζονται ή καταργούνται, όλα θυσία στο βωμό της μείωσης του δημοσιονομικού κόστους και της ικανοποίησης των δανειστών.

Οι ελαστικές μορφές απασχόλησης γίνονται πλέον καθεστώς σε βάρος της σταθερής και μόνιμης εργασίας. Ήδη μέσα σε ένα χρόνο οι σχέσεις μόνιμης και ελαστικής απασχόλησης έχουν ανατραπεί πλήρως. Το 70% των νέων προσλήψεων γίνονται με περιορισμένες μορφές απασχόλησης. Το ίδιο θα ισχύσει και στο Δημόσιο. Τις απολύσεις θα ακολουθήσουν προσλήψεις περιορισμένου χρόνου, ουσιαστικά χωρίς δικαιώματα και με εξευτελιστικούς μισθούς για τους εργαζομένους με αποτέλεσμα όχι μόνο την εξαθλίωση των ίδιων των εργαζομένων αλλά και την περαιτέρω διάλυση των υπηρεσιών και την κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων.

Προνοιακά-οικογενειακά επιδόματα, όπως τρίτου παιδιού, πολύτεκνης μητέρας, έχουν ήδη καταργηθεί, με συνέπεια οι οικογένειες και ιδιαίτερα εκείνες που εντάσσονται στις χαμηλόμισθες κοινωνικές ομάδες να υφίστανται τα μεγαλύτερα πλήγματα λόγω περαιτέρω μείωσης του εισοδήματός τους και, συνεπώς, αδυναμίας να ανταποκριθούν σε βασικές ανάγκες.

Η υποβάθμιση των κοινωνικών παροχών και η διάλυση του Κράτους Πρόνοιας επιβαρύνει τελικώς τη γυναίκα, η οποία καλείται (λόγω και των παραδοσιακών δομών και αντιλήψεων) να καλύψει την έλλειψή τους οδηγώντας τον εαυτό της ουσιαστικά στην κοινωνική και επαγγελματική περιθωριοποίηση. Η οικογένεια, δηλαδή, για τη γυναίκα που αναζητεί εργασία και διεκδικεί επαγγελματική εξέλιξη, θεωρείται βασικό μειονέκτημα, αιτία μη πρόσληψης ή απόλυσης και οπωσδήποτε ανασταλτικός παράγοντας οποιαδήποτε εξέλιξης.

Αλλά και ως εκπαιδευτικοί οι γυναίκες συχνά βιώνουν αρνητικές διακρίσεις στο χώρο εργασίας τους και αντιμετωπίζονται με στερεότυπα και προκαταλήψεις.

Από την πλευρά μας, ως εκπαιδευτικοί, γνωρίζουμε ότι η ισότητα των φύλων είναι επίσης και ζήτημα παιδείας. Το δημόσιο σχολείο, που εμείς διεκδικούμε να καλύπτει επαρκώς τις μορφωτικές ανάγκες κάθε παιδιού, δεν μπορεί παρά να είναι ένα σχολείο που καλλιεργεί τις αρχές της ισότητας σε όλα τα επίπεδα, στη θεωρία και στην πράξη, στο επίπεδο των γνώσεων αλλά και της καθημερινής έμπρακτης συμπεριφοράς και στάσης ζωής. Ο

εκπαιδευτικός συνδικαλισμός είναι ένα ακόμη πεδίο στο οποίο η ισότιμη εκπροσώπηση και των δύο φύλων είναι αναγκαία.

Στο πλαίσιο του εκπαιδευτικού συστήματος θεωρούμε ότι έχει μεγάλη σημασία:

- να εξασφαλίζονται ίσες ευκαιρίες στην πρόσβαση των αγοριών και των κοριτσιών στην εκπαίδευση όλων των βαθμίδων
- να καταπολεμούνται ο ρατσισμός και οι διακρίσεις και να καλλιεργούνται οι αξίες της ισοτιμίας και της αλληλεγγύης των ανθρώπων ανεξάρτητα από φύλο, εθνικότητα, κοινωνική τάξη κ.τ.ό. Στα πλαίσια αυτά να καταπολεμάται η προκατάληψη ότι το ένα φύλο είναι εγγενώς ανώτερο από το άλλο
- να διαπαιδαγωγείται κάθε παιδί να ξεκινήσει τη ζωή του ως ένα ανεξάρτητο άτομο και να εμπνέεται να συμμετέχει στους συλλογικούς αγώνες ενάντια στην εκμετάλλευση και τις διακρίσεις
- να ενισχυθούν τα προγράμματα εξάλειψης του αναλφαβητισμού για κορίτσια και γυναίκες
- να καταπολεμούνται με κατάλληλα εκπαιδευτικά προγράμματα η βία και η σεξουαλική παρενόχληση, που έχουν θύματά τους κυρίως τις γυναίκες
- να διασφαλιστεί η ισότητα ευκαιριών για τις γυναίκες εκπαιδευτικούς σε ό,τι αφορά την επαγγελματική εξέλιξη και την ανάληψη θέσεων ευθύνης, τη συμμετοχή τους στο συνδικαλιστικό κίνημα και στα όργανά του.

Οι εργαζόμενες γυναίκες αμφισβητούν, διεκδικούν και αγωνίζονται.

Μέτρο του πολιτισμού μας είναι η θέση των γυναικών στην κοινωνία!

**Μέτρο της αλληλεγγύης είναι ο κοινός δρόμος που πρέπει να βαδίσουμε
πριν και μετά την 8^η Μάρτη!**

Αθήνα, 8 Μάρτη 2013

Το Δ.Σ. του ΚΕ.ΜΕ.ΤΕ.